

ENTER

THE TRIALS OF APOLLO

The Dark Prophecy

เทพพยากรณ์ทมิฬ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ภาคต่อของซีรีส์ 'เพอร์ซีย์ แจ็กสัน' ที่ทุกคนรอคอย

Rick Riordan เขียน

ปัทมวรรณ บุรณมาตร์ แปล

ENTER

ทดลองอ่าน

The Dark Prophecy
เทพพยากรณ์ทมิฬ

เทพพยากรณ์มิธ

Rick Riordan เขียน ปัทมวรรณ บุณมาตร์ แปล

The Trials of Apollo : The Dark Prophecy, by Rick Riordan

Thai edition published in 2018 by Jamsai Publishing Co., Ltd.

Copyright © 2017 by Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the Gallt and Zacker Literary Agency LLC.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2294-8

ภาพประกอบปก NeoArtCorE

จัดพิมพ์โดย

ENTER

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 389 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

ถ้าถามว่าในบรรดามนุษย์กึ่งเทพ นอกจากเพอร์ซีวส์ แจ็กสันแล้วคุณชอบใครมากที่สุด ค่อนข้างมั่นใจทีเดียวว่าคนคนนี้จะต้องติดอันดับท็อปไฟว์หนุ่มผู้ร้อนแรงดังเปลวไฟ นักประดิษฐ์อัจฉริยะ บุตรแห่งเฮฟตัส ลีโอ วัลเดซ นั่นเอง (เออๆๆ...เอ็กโค)

The Trials of Apollo เล่มสอง ลีโอคงคู่มาด้วยยอดยาหยีของเขาคาไลโซ เพื่อช่วยเหลืออะพอลโลตามหาเทพพยากรณ์โบราณองค์ต่อไป ไม่เพียงแค่นั้นสองคนนี้นะ เรายังจะได้เจอกับตัวละครที่คุ้นหน้าคุ้นตา ยกขบวนกันออกมาให้ชื่นใจ พร้อมกับตัวละครใหม่ๆ ที่มีเสน่ห์เฉพาะตัว แม้แต่ตัวโกงหรือตัวประกอบก็ยิ่งแย่งซีนพระเอกของเราได้ตลอดๆ ลีน่า

อวยคนอื่นมาเยอะแล้ว เดี่ยวอะพอลโลจะน้อยใจ (กว่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้) จึงขอแถมพรายทัศน์ว่าใน 'เทพพยากรณ์หิมพ์' เราจะได้รู้จักเทพแห่งแสงสว่าง การยิงธนู ดนตรี การแพทย์ และอื่นๆ อีกมากมายในมุมมองที่ต่างไป เห็นรึว่ๆ แบบนี้ก็มีสินDRAMมาให้เราได้จุๆ หน่วงๆ กับเขาเหมือนกัน ซึ่งจะDRAM่าเรื่องอะไรบ้างนั้น ต้องไปติดตามกันด้านในเล่มแล้วละ

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปรีส์

ประวัตินักเขียน

ริก ไรออร์แดน (Rick Riordan)

นักเล่าเรื่องเทพตำนานและปกรณัมโบราณ เกิดเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 1964 ที่ซานอันโตนิโอ รัฐเท็กซัส ปัจจุบันอาศัยอยู่ที่บอสตันกับภรรยาและลูกชายอีกสองคน

ก่อนที่จะมาเป็นนักเขียน เขาเป็นครูสอนหนังสือในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นทั้งที่โรงเรียนเอกชนและโรงเรียนรัฐบาลนับเนื่องเป็นเวลาถึงสิบห้าปีด้วยกัน

ในสายงานนักเขียน ริก ไรออร์แดนได้รับรางวัลต่างๆ มากมาย ผลงานซึ่งจัดเป็นวรรณกรรมเยาวชนเรื่องแรกของเขาคือ Percy Jackson and the Olympians ตามมาด้วยภาคต่อในชื่อว่า The Heroes of Olympus นอกจากนี้ยังมี The Kane Chronicles ที่ว่าด้วยเรื่องเกี่ยวกับเทพอียิปต์ด้วย

จากใจนักแปล

สวัสดีอีกครั้งค่ะ นักอ่านเอ็นเธอร์พรีสต์ที่คิดถึง โอ้ตกลงมารายงานตัวคะ นานเหมือนกันนะคะที่ไม่ได้ออกผลงานหนังสือเล่ม ถ้าไม่นับนามปากกาอื่น ชูตสุดท้ายก็เป็นเซต 'สมรภูมิล่าเมือง (The Hungry City Chronicles)' ที่เพิ่งเปลี่ยนปกใหม่ (*โอม จงซื้อสิๆ สนุกมากนะๆ* สะกดจิตนักอ่านกันเข้าไป) แล้ว 'จักรกลมรณะ (Mortal Engines)' เล่มแรกของชุดนี้ก็กำลังจะกลายเป็นหนังสือใหญ่ด้วย เห็นเทรลเลอร์แล้วกรี๊ดบ้านแตกมาก...แต่นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่เรากำลังไถ่เม้าท์กันในโอกาสต่อไปเนอะ (ฮา)

ถึงจะห่างหายจากการแปลหนังสือไปนาน แต่ไม่ได้ห่างจากโลกแฟนตาซีเลยนะคะ แคว้นหลังเราไปเป็นคนทำภาษาไทยให้โลกกลับด้าน Stranger Things หรือโลกอนาคตแบบ Altered Carbon หรือโลกการเมืองในจินตนาการแบบ House of Cards อะไรแบบนี้ ถ้าระหว่างรอหนังสือเล่มแล้วคิดถึงกันก็เปิด น.พ.(นามสมมติ) ดูให้จบเครดิตโดยไม่กดตอนใหม่เสียก่อนก็จะเจอชื่อเราได้เป็นระยะๆ ค่ะ

ในการตัดสินใจกลับมารับงานแปลหนังสือครั้งนี้ บอกได้เลยค่ะว่ารับเพราะรักจริงๆ ชนิดที่ตอน บ.ก. ที่น่ารักติดต่อมา ใจเต้นเหมือนรักแรกโถมกลับมาหาเลยละ (นี่ไม่ได้เวอร์!) ยังไงเราโตมากับหนังสือวรรณกรรมเยาวชนเนอะ ต่อให้ตอนนี้จะทำงานทั้งเสฟสื่อทางอื่นมากมาย ก็ยังยินดีและดีใจเสมอที่ได้เป็นส่วนเล็กๆ ในการถ่ายทอดเรื่องราวสนุกๆ ให้นักอ่านไทยได้มาสนุกด้วยกัน ยิ่งเป็นโลกแฟนตาซีเทพปกรณัมเซตยิ่งใหญ่ระดับของคุณริกราก็ยิ่งต้องพยายามเต็มที่ที่จะสร้างสรรค์ผลงานออกมาให้ดีที่สุดเท่าที่ความสามารถจะทำได้ แถมเรื่องนี้ยังเป็นความมั่นใจระดับเทพ แทบไม่ให้หยุดพักหายใจ ลุ้นกันตั้งแต่หน้าแรกจนหน้าสุดท้ายว่าอะพอลโลในร่างมนุษย์จะได้คืนร่างเทพหรือไม่ อ่านเองยังวางไม่ลงเลยละ ก็หวังว่านักอ่านจะสนุกกับการร่วมลุ้นในการผจญภัยทางกลับบ้านบนเขาของอะพอลโลเนะคะ ('บ้านบนเขา' ฟังดูสมถะน่ารักเสีย...เขาโอลิมปัสเนี่ยนะ ไซ่เธอ) แต่ก็อยากบอกเลสเตอร์น้อยว่าอย่าได้รีบกลับเป็นเทพเร็วนักเลย เดี่ยวพวกเราจะไม่มีอะไรมันส์ๆ ฮาๆ อ่าน #เอ๊ะ #อย่างนี้ก็ได้เธอ

ขอความบันเทิงจงสถิตกับทุกท่านค่ะ

ปัทมวรรณ 'ไอ้ต' บุรณมาตร์

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

แด่เออร์ซูลา เค. เลอกวิน

ผู้สอนให้ผมรู้ว่า

กฎจะเปลี่ยนไปเมื่อเราไปถึงเดอะรีช

1

เลสเตอร์ (อะพอลโล) ยังเป็นมนุษย์ ชอบคุณที่ถาม เทพีอีย เกลียดชีวิต

ตอนที่มังกรของเราประกาศสงครามกับรัฐอินเดียนา
ผมก็รู้แล้วว่าวันนี้จะต้องเป็นวันแย่ๆ

เราเดินทางมุ่งหน้าสู่ทิศตะวันตกมาหกสัปดาห์แล้ว และตลอด
เวลาที่ผ่านมามันก็ไม่เคยแสดงความหงุดหงิดงุ่นง่านกับที่ไหนทั้งนั้น
มันเฉยๆ กับนิวเจอร์ซีย์ คุณจะชอบเพนซิลเวเนียแม้เราจะต้องไปสู้กับ
พวกไซคลอปส์ที่พิตส์เบิร์ก มันจำใจยอมทนกับโอไฮโอได้ทั้งที่เราต้อง
เผชิญพิตินา เทพีแห่งยาเด็กของโรมันที่ไล่ตามเราในรูปของเหยือก
เครื่องดื่มสีแดงประดับลายรูปหน้ายิ้ม

แต่ไม่รู้อะไรทำให้เฟสตั้สเกิดตัดสินใจว่ามันไม่ชอบอินเดียนา
มันบินไปหยุดบนโดมของที่ว่าการรัฐอินเดียนา กระพือปีกโลหะแล้วก็
พ่นไฟจนเผาธงประจำรัฐไหม้ร่วงจากเสาเลยทีเดียว

"โหย พวก!" ลีโอ วัลเดซดิ่งบังเหียนของมังกรไว้ "เราคุยกันแล้วไง
ห้ามพ่นไฟเผาสถานที่สำคัญของราชการ!"

คาลิปโซที่นั่งบนหลังเจ้ามังกรถัดจากเขาก็ต้องคว้าเกล็ดของ

เฟลตัสเอาไว้มิให้ตก "จะช่วยกรุณาลงจอดได้รึยัง รอบนี้ขอเบาๆ นะ"

แม้จะเคยเป็นจอมเวทผู้ควบคุมภูตวาญ แต่คาลิปโซก็ไม่ชอบการบินเอาเสียเลย ลมเย็นเป่าผมสีน้ำตาลของเธอสยายปลิวปลิวมาโดนหน้าผมจนกระทั่งผมต้องกะพริบตาถี่และถุยผมเธอออกจากปาก

ใช่แล้ว ท่านผู้อ่านที่รัก

ผมเองนี่แหละ ผู้โดยสารคนสำคัญที่สุด เด็กวัยรุ่นที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นเทพเจ้าอะพอลโลผู้ยิ่งใหญ่ กลับโดนบังคับให้นั่งอยู่ท้ายมังกร คิดถึงความตกต่ำไร้ศักดิ์ศรีที่ผมต้องทนตั้งแต่ซูลิบัลลังค์ศักดิ์สิทธิ์ของผมไปสิ! ต้องกลายเป็นเด็กมนุษย์อายุสิบหกกับชื่อแสนเจ๋มว่าเลสเตอร์ พาพาโดพูลอส ต้องท่องไปทั่วโลกและทำภารกิจเยี่ยงวีรบุรุษ (อื!) จนกว่าจะหาทางทำให้พ่อของผมกลับมาเห็นดีเห็นงามในตัวผมอีก ต้องทนกับหน้าสิ่วเซอะที่ไช่ยาแต้มสิ่วขนานไหนก็ไม่หาย เท่านั้นยังไม่พอ เพราะทั้งที่ผมมีใบขับขี้ผู้เยาว์ของรัฐนิวยอร์กอยู่กับตัว แต่ลีโอวัลเดซก็ยังไม่วางใจให้ผมขับเจ้าพาหนะสัมฤทธิ์นี้อีก!

เฟลตัสพยายามจิกกรงเล็บยื่นให้ไม่ตกลงมาจากโดมทองแดงขึ้นสนิมเขียวซึ่งเลิกเกินไปสำหรับมังกรตัวขนาดมันมาก จู่ๆ ผมก็นึกถึงสมัยที่ผมสร้างรูปปั้นขนาดเท่าตัวจริงของเทพธิดามิวส์แคลสิโอพีขึ้นบนรถม้าศึกพระอาทิตย์จนกระทั่งน้ำหนักของประดับหน้ารถชิ้นนี้ถ่วงให้รถหัวทิ่มลงไปทางเมืองจีน เกิดทะเลทรายโกบีขึ้นมา

ลีโอเหลียวกลับมามอง หน้าเขาเปลี่ยนสีเถ้าเป็นทาง "อะพอลโล สัมผัสอะไรได้มั่งมัย"

"ไอ้การสัมผัสอะไรได้มันเป็นที่ฉันตั้งแต่เมื่อไหร่ แค่เพราะฉันเคยเป็นเทพแห่งคำพยากรณ์..."

"ก็ท่านเป็นคนทีเห็นนิมิต" คาลิปโซเตือนผม ท่านบอกว่าเม็ก

เพื่อนของท่านจะอยู่ที่นี้"

แค่ได้ยินชื่อของเม็ก ผมก็เจ็บหัวใจป๊าบ "นั่นไม่ได้แปลว่าฉันสามารถใช้จิตหาพิภพชัดเจนของเธอได้นี่นา! ชูสถอนสิทธิ์ในการใช้จีพีเอสของฉันไปแล้ว!"

"จีพีเอสเนี่ยนะ" คาลิปโซถาม

"ระบบนำร่องอย่างเทพ"

"ของอย่างนั้นไม่มีจริงซะหน่อย!"

"นี่ พอลเลย" ลีโอบูคคอเจ้ามังกรเบาๆ "อะพอลโล ลองหน่อยละกัน ที่นี่ดูเหมือนเมืองที่คุณฝันถึงรีเปลา"

ผมกวาดตามองไปที่ขอบฟ้า

อินเดียนาเป็นรัฐที่ราบเรียบ มีทางด่วนตัดกันไปมาบนพื้นที่ราบแห้งๆ สีสน้ำตาล เงามฆฤดูหนาวลอยอยู่บนย่านตัวเมืองที่แผ่อยู่ตรงหน้า ตรงกลางเมืองคือหุบตึกสูง คอนกรีตและกระจกที่สลับกันเป็นชั้นๆ ดูคล้ายลูกอมเคี้ยวหนึบสีชาวลับดำ (ไม่ใช่ลูกอมเคี้ยวหนึบบบอร้อยๆ ด้วยนะ แต่เป็นชนิดค้ำงป้ออยู่ในโหลท็อฟฟินโตะกาแฟของแม่เลี้ยงเรามาตราบชั่วกัลป์...เอ่อ เปล่านะ เฮว่า ผมไม่ได้พูดถึงคุณเลยจริงๆ)

เพราะดันตกลงมาสู่โลกที่นิวยอร์ก ผมเลยพบว่าอินเดียนาโพลิสทั้งเปลี่ยวเศร้าเหงาร้างไม่น่าสนใจเอาซะเลย อย่างกับเขาเอายานหนึ่งของนิวยอร์ก...สมมติว่าเป็นย่านมิดทาวน์...มาดิงให้ขยายขอบเขตจนครอบคลุมพื้นที่เกาะแมนฮัตตันทั้งหมด จำกัดประชากรในนั้นเหลือสองในสาม แถมเอาไปซึกปั้นหนักๆ จนทั้งเมืองซีด

ผมคิดไม่ออกว่าทำไมหนึ่งในเหล่าไทรอธมิวเรต สามจักรพรรดิจอมวายร้ายแห่งโรมันโบราณจะมาสนใจในที่แบบนี้ แล้วก็จินตนาการ

ไม่ออกอีกว่าทำไมถึงจะมีใครส่งเม็ก แม็กแคฟฟรีย์มาจับตัวผมจากที่นี่ แต่ภาพนิมิตที่ผมเห็นก็ชัดเจน ผมเคยเห็นเส้นขอบฟ้าแบบนี้มาแล้ว ผมได้ยินเสียงเนโรศัตรูคู่อาฆาตของผมออกคำสั่งกับเม็ก

'จงไปทางทิศตะวันตก จับตัวอะพอลโลให้ได้ก่อนที่เราจะพบ
เทพพยากรณ์องค์ต่อไป ถ้าจับตัวมาให้เราทั้งเป็นไม่ได้ก็ฆ่าเขาได้เลย'

รู้มั้ยอะไรเศร้าที่สุดในเรื่องนี้ เม็กเป็นหนึ่งในเพื่อนที่ดีของผม แล้วเธอยังบังเอิญเป็นเจ้านายของผม เพราะอารมณ์ขันเพี้ยนๆ ของซุส แท้ๆ トラバโดที่ผมนั่งอยู่ในร่างมนุษย์ เม็กจะสั่งให้ผมทำอะไรก็ได้ สั่งให้ฆ่าตัวตายยังได้เลย...อย่า อย่าคิดถึงความเป็นไปได้แบบนั้น จะดีกว่า

ผมนั่งบิดไปบิดมาอยู่บนอานโลหะ หลังจากที่ได้เดินทางกันมา หลายสัปดาห์ผมทั้งเหนื่อยและเจ็บกันสุดๆ อยากจะหาที่ปลอดภัย ให้ได้พักเสียหน่อย แต่ที่นี่ไม่ใช่ที่แบบนั้นแน่ๆ มีอะไรก็ไม่รู้จาก ภูมิภาคประเทศที่เห็นด้านล่างที่ทำให้ผมกระสับกระส่ายไม่แพ้เฟลตัส

แต่น่าเสียดาย ยังไงผมก็แน่ใจว่านี่คือที่ซึ่งเราควรจะต้องมา ไม่ว่าจะอันตรายแค่ไหน ถ้าผมจะได้มีโอกาสเจอกับเม็ก แม็กแคฟฟรีย์ อีกครั้ง หรือมีโอกาสจะยื้อตัวเธอมาจากเงื้อมมือพ่อเลี้ยงวายร้าย ของเธอ ผมก็ต้องพยายาม

"ที่นี่แหละใช่แล้ว" ผมตอบ "ก่อนที่โดมนี้จะกล่มลงไปใต้เท้ามังกร ฉันว่าเราควรลงไปที่นี่ดีกว่า"

คาลิปโซปั่นพื้มพำเป็นภาษามิโนอันโบราณ "ก็พูดมันไปแล้วไง"

"เช่นนั้นก็ขอภัยด้วย ท่านจอมเวท!" ผมตอบด้วยภาษาเดียวกัน "ก็ถ้าท่านเป็นฝ่ายที่มีนิมิตอะไรที่มีประโยชน์ ข้าอาจจะยอมฟังท่าน มากขึ้นนะ!"

คาลิปโซเรียกผมด้วยคำด่าหลากหลายที่เตือนให้นึกขึ้นได้ว่า
ภาษามิโนอันนั้นช่างมีสีสันเพียงใดก่อนที่จะมันจะสูญหายไปจากโลกนี้

"นี่ สองคนนั้นนะ" ลีโอพูดขึ้น "อย่าใช้ภาษาโบราณได้มะ รบกว
ขอเป็นภาษาสเปนหรืออังกฤษเท่านั้น หรือภาษาเครื่องกลก็ได้"

เฟลตัสส่งเสียงอึดเห็นด้วยมาเชียว

"ไม่เป็นไร ไอ้หนู" ลีโอว่า "ฉันว่าพวกนั้นไม่ได้ตั้งใจจะกันเรา
สองคนออกหรอก บินลงไปที่ถนนข้างล่างกันดีกว่าเนอะ"

ดวงตาสีทับทิมของเฟลตัสฉายแววจำขึ้น พื้นเหล็กของมันหมุนตัว
เหมือนดอกสว่าน ผมจินตนาการว่ามันคงกำลังคิดว่า *แบบนี้กลับไป
อีลลินอยส์น่าจะดีกว่านะ*

แต่มันก็กระพือปีกแล้วโผล่ลงจากโดม เราพุ่งลงมาข้างล่างและ
มาหยุดอยู่หน้าศาลาว่าการรัฐอย่างแรงพอที่จะทำให้ฟุตบอลแตกได้
ลูกตามผมสั้นอย่างกับลูกโป่งน้ำทีเดียว

เฟลตัสสะบัดหัวซ้ายขวา ไอร้อนพวยพุ่งจากรูจมูก

รอบตัวเราไม่มีสภาพการณ์แตกต่างใดๆ มีรถค่อยๆ ขับมาจาก
ถนนเวสต์วอชิงตัน คนเดินถนนก็เดินเรื่อยเปื่อยผ่านไป ทั้งหญิง
วัยกลางคนในชุดลายดอก ตำรวจหนุ่มหัวมที่ถือแก๊วกาแฟกระดาด
พิมพ์ชื่อร้านคาเฟ่พาตาซู แล้วก็ชายแต่งตัวเรียบหรูในชุดสูทผ้าฝ้าย
ลายคลื่นสีน้ำเงิน

ชายในชุดสูทสีน้ำเงินนั้นโบกมือให้อย่างมีมารยาทตอนที่เขา
เดินผ่านไป "อรุณสวัสดิ์ครับ"

"ไงพวก" ลีโอตะโกนตอบ

คาลิปโซเอียงคอ "ทำไมถึงเป็นมิตรขนาดนั้น เขาไม่เห็นหรอกว่า
เรานั่งอยู่บนมังกรเหล็กขนาดห้าสิบตันนะ"

ลีโอยิ้มกว้าง "เพราะมนตร์บังตาใจ ดาร์ลิ่งก็จำ มันทำให้ตามนุษย์
ธรรมดาเห็นอะไรเพี้ยนไปหมด ทำให้สัตว์ประหลาดดูเหมือนเจ้าหมาจรจัด
ทำให้ดาบดูเหมือนร่ม ทำให้ฉันดูหล่อยิ่งกว่าเดิมอีก!"

คาลิปโซจิกนิ้วหัวแม่มือทั้งสองเข้าตรงตำแหน่งไตของลีโอ

"โอ้ย!" เขาร้อง

"ข้ารู้วามนตร์บังตาคืออะไร ลีโอไนดัส..."

"เฮ้ บอกว่าอย่าเรียกชื่อนั้น"

"...แต่มนตร์บังตาต้องแรงมากถึงจะซ่อนสัตว์ประหลาดขนาด
มหึมาแบบเฟสตัลได้ในระยะประชิดขนาดนี้ อะพอลโล ท่านไม่คิดว่า
มันพิลึกเหรอ"

ผมเพิ่งมองคนเดินถนนที่ผ่านไปมา

จริงอยู่ ผมเคยเห็นที่ซึ่งมนตร์บังตาหนาเป็นพิเศษมาแล้ว สมัย
สงครามเมืองทรอยท้องฟ้าเหนือสนามรบเต็มไปด้วยทวยเทพเสียจน
ไม่สามารถเลี้ยวรถม้าศึกโดยไม่เจอเทพเจ้าสักองค์ได้ แต่ทั้งชาวเมืองทรอย
และชาวกรีกก็เห็นแค่ค้ำกลางจางๆ ว่าพวกเราอยู่กันตรงนั้น หรือที่
เกาะทรีไมลีในปี 1979 ซึ่งเหล่านมนุษย์ต่างไม่ได้รู้เท่าทันว่าอุบัติเหตุ
นิวเคลียร์ที่เกือบวิกฤตนั้น ที่จริงแล้วมันเกิดจากการทะเลาะกันครั้งรุนแรง
ระหว่างแอรีสกับเฮเฟตัส (ถ้าจำไม่ผิด เฮเฟตัสไปปล้อกางเกงขากระดิ่ง
ของแอรีสก่อนนะ)

ถึงอย่างนั้นผมก็คิดว่าเรื่องมนตร์บังตาหนาจัดไม่ใช่ปัญหาตรงนี้
ลักษณะบางอย่างของชาวเมืองพวกนี้ต่างหากที่รบกวนจิตใจผมพิลึก
สีหน้าพวกเขาเรียบเฉยเกินไป รอยยิ้มแบบงงๆ นั้นทำให้นึกถึงพวก
ชาวเอเธนส์โบราณช่วงก่อนเทศกาลไดโอนีซุส ทุกคนจะอารมณ์ดี
ไม่มีกะจิตกะใจจะทำอะไรนอกจากเฝ้ารอที่จะเมาหัวทิ่มกับทำเรื่อง

เสื่อมศีลธรรมทั้งหลายในเทศกาลที่กำลังจะเกิดขึ้น

"เราควรหลบจากสายตาผู้คนก่อน" ผมเสนอ "หรือว่าจะ..."

จู่ๆ เฟสต์ก็สะดุดและตัวสั่นเหมือนลูกหมาเปียกน้ำ มีเสียงเหมือนสายพานหลุดดังออกมาจากในช่องอกของมัน

"อื้อย อีกแล้วเหรอ" ลีโอพูด "ทุกคนลงเร็ว!"

คาลิปโซกับผมรีบกระโดดลงทันที

ลีโอวิ่งไปตรงหน้าเฟสต์และยกมือขึ้นเป็นท่าปางห้ามมังกรแบบดั้งเดิม "เฮ้พวก! ไม่เป็นไรนะ ฉันจะปิดเครื่องนายแป๊บหนึ่ง โอเคมั้ย แค่พักหน่อยเพื่อจะได้..."

เฟสต์ส่ายรอกพ่นไฟออกมาท่วมตัวลีโอ โชคดีนะที่ร่างของวัลเดซทนไฟ แต่เสื้อผ้าของเขาไม่ได้ทนไฟไปด้วย ลีโอเคยบอกผมว่าเขาสามารถป้องกันไม่ให้เสื้อผ้าไหม้ด้วยได้ถ้ามีเวลาดั้งสมาธิดีๆ แต่ถ้าโดนไฟเผาโดยไม่ทันตั้งตัวล่ะก็...มันก็ไม่ได้ผลไง

กว่าไฟจะดับ ลีโอที่ยืนอยู่ตรงหน้าเราก็เหลือแต่กางเกงใน แร่ใยหิน เข็มขัดเครื่องมือ แล้วก็ร่องเท้าผ้าใบกรุนครันที่ละลายไปครึ่งหนึ่ง

"เวรเอ๊ย!" เขาพ่น "เฟสต์! อยู่กลางแจ้งนี่มันหนาวนะ!"

เจ้ามังกรนั่นเขวี้ยง ลีโอเลยโผล่เข้าไปยกคานที่ข้อพับขาหน้าซ้ายของมัน เฟสต์เริ่มพับตัวลงทันที ทั้งปีก ขา คอ และหางหดเข้าไปในลำตัว แผ่นสัมผัสฤทธิ์ในตัวก็ซ้อนกันพับเข้าไปข้างใน ไม่กี่วินาทีต่อมาเพื่อนจักรกลของเราก็เหลือเป็นเพียงกระเป๋าดูเหมือนถุงเท้าขนาดใหญ่หนึ่งใบ

แน่นอน เรื่องแบบนี้ไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่ก็เหมือนกับเทพเจ้ามนุษย์กึ่งเทพหรือวิศวรรทุกคน ลีโอ วัลเดซไม่เคยยอมให้กฎฟิสิกส์

มาหยุดเขาได้

เขานิ่งหน้าใส่สัมภาระชิ้นใหม่ "เฮ้อ...ฉันนึกว่าซ่อมตัวเก็บประจุของมันไปแล้วเสียอีก สงสัยต้องติดอยู่เมืองนี้จนกว่าจะหาร้านซ่อมเครื่องไฟฟ้าได้นั่นแหละ"

คาลิปโซทำหน้านิ่ง เลื้อยแจ็กเก็ตสกีสีชมพูของเธอยังพรวนไปด้วยเกล็ดหิมะจากตอนที่เรบินผ่านเมฆ "ถ้าหาร้านแบบนี้ได้แล้วจะต้องใช้เวลาซ่อมเฟสตั๊สอีกนานแค่ไหน"

ลีโอยกไหล่ "สิบสองชั่วโมงมั้ง หรือไม่งั้นก็สิบห้า" เขากดปุ่มข้างกระเป๋ "อ้อ แล้วถ้าหาร้านขายเสื้อผ้าผู้ชายได้ด้วยก็จะดี"

ผมนึกภาพพวกเราเดินเข้าไปในร้าน ที.เค.แม็กซ์โดยที่ลีโอใส่แค่กางเกงในกับรองเท้าผ้าใบเอี่ยมๆ แล้วก็ลากกระเป๋าเดินทางสีทองแดงตามเข้าไปด้วย ไม่ค่อยชอบไอเดียนั่นเท่าไรเลยสิเอ้า

แต่ทันใดนั้นก็เสียงทักขึ้นจากทางฟุตบาท "สวัสดีคะ"

ผู้หญิงชุดลายดอกคนเดิมกลับมาอีกแล้ว คืออย่างน้อยเธอก็ดูเหมือนจะเป็นคนเดิม ถ้าไม่ใช่คนเดิมก็แสดงว่ามีผู้หญิงในอินเดียนาโพลิสที่ใส่ชุดลายดอกสายน้ำผึ้งสีเหลืองม่วงพร้อมทำผมตีโป่งหลายคนเลยที่เดียว

เธอยิ้มแบบกลวงๆ "เข้านี้อากาศดีนะคะ!"

ที่จริงเข้านี้อากาศมันแย่มากๆ ทั้งหนาวและเมฆมาก แถมยังมีกลิ่นเหมือนหิมะกำลังจะตก แต่ผมก็รู้สึกว้าวถ้าทำเป็นไม่สนใจเธอไปเลยก็จะแอบเสียมารยาทนิดนึง

ผมโบกมือให้เธอเหมือนเราอยู่ในขบวนพาเหรด ทำท่าแบบที่ผมใช้กับกลุ่มสาวกตอนที่พวกนั้นมาหมอบกราบแทบแก้วอยู่ที่แท่นบูชาสำหรับผม สารที่ส่งออกมามันก็ชัดเจนอยู่...ข้าเห็นเจ้าแล้ว เจ้ามนุษย์

อ่อนด้อย ที่นี้ก็หลบไปซะ เทพเขาจะคุยกัน

แต่ผู้หญิงคนนั้นไม่เข้าใจสารของผมและยังเดินเข้ามาใกล้ จนหยุดอยู่ตรงหน้าพวกเรา เธอไม่ได้ตัวใหญ่นัก แต่สัดส่วนของเธอก็ดูไม่ปกติยิ่งงั้นไม่รู้ บ่ากว้างเกินไปเมื่อเทียบกับขนาดหัว ส่วนอกและท้องยื่นออกมาแบบเป็นก้อนๆ อย่างกับยัดกระสอบมะม่วงไว้ในชุดด้านหน้า ประกอบกับแขนขาผอมยาวของเธอยิ่งทำให้ผมคิดถึงแมลงเต่าทองขนาดยักษ์ ถ้าเธอสะดุดล้มผมว่าเธอคงไม่สามารถลุกขึ้นได้ง่ายๆ แน่

"ตายแล้ว!" เธอจับกระเป๋าถือแน่นด้วยมือทั้งสองข้าง "พวกเด็กๆ อย่างเธอนี่น่ารักจริง!"

ทั้งลิปสติกและอายแชโดว์ของผู้หญิงคนนี้เป็นสีม่วงจัด ดูแล้วก็ให้สงสัยว่าเธอหายใจเอาออกซิเจนไปเลี้ยงสมองได้พอรีเปล่า

"คุณผู้หญิงครับ" ผมตอบ "เราไม่ใช่เด็กแล้ว" ที่จริงผมเดิมได้อีกว่าผมอายุสี่พันกว่าปี ส่วนคาลิปโซอายุมากกว่าผมเสียอีก แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจไม่พูดดีกว่า "ที่นี้ก็ขอตัวนะครับ เราต้องไปหาที่ซ่อมกระเป๋าแล้วเพื่อนผมก็ต้องการกางเกงยีนส์กัตัวอย่างแรง"

ผมพยายามเดินอ้อมเธอไป แต่เธอก็ขวางทางผมไว้

"ยังไปไม่ได้นะจะรัก! เรายังไม่ได้ต้อนรับพวกเธอสู่อินเดียนาเลย! เธอหยิบมือถือสมาร์ทโฟนออกมาจากกระเป๋า หน้าจอมันเรืองแสงอย่างกับการโทรอยู่แล้วตั้งแต่ต้น

"ใช่เขาแน่ละ" เธอพูดกับโทรศัพท์ "ทุกคนมาตรงนี้เลย อะพอลโลอยู่!"

ปอดของผมสั่นสะท้านพร้อมกับหุดตัวอยู่ในอก

ถ้าเป็นสมัยก่อนผมคงไม่แปลกใจที่ใครจะจำผมได้ทันทีที่มาถึง

เมืองใดเมืองหนึ่ง นั่นเป็นเรื่องแน่นอน ชาวบ้านจะต้องรีบมาต้อนรับผม พวกเขาจะร้องเพลง เต้นรำ และโปรยดอกไม้ กับจะต้องเริ่มสร้างวิหารใหม่ เลย์ทันที

แต่ในฐานะของเลสเตอร์ พาพาโดพูลอส ผมไม่ควรได้รับการต้อนรับแบบนั้น หน้าตาผมไม่ได้เหมือนกับร่างเดิมอันแสนเจิดจ้า แต่คิดว่าชาวอินเดียน่าจะจำผมได้ทุกๆ ที่หัวยุ่ง สิวเซราะ และอ้วนผละ ก็เป็นความคิดที่เหยียดหยามและน่ากลัวไปพร้อมๆ กันแล้ว ถ้าเกิดพวกนั้นจะบ้ำตั้งรูปปั้นของผมในร่างปัจจุบันนี้ละ ร่างเลสเตอร์ยักษ์ สีทองใจกลางเมืองของพวกเขา เทพองค์อื่นๆ ต้องล้อกันไม่จบไม่สิ้นแน่!

"คุณครับ" ผมพูดอีก "ท่าทางคุณจะจำคนผิด..."

"อย่ามาถ่อมตัวเลย!" ผู้หญิงคนนั้นโยนทั้งมือถือและกระเป๋าทิ้ง พลางคว้าต้นแขนของผมไว้ด้วยแรงมหาศาลอย่างกับนักยกน้ำหนัก "เจ้านายของเราจะต้องยินดีมากที่จับเธอไว้ได้ แล้วก็กรุณาเรียกฉันว่า นานะตั้นนะ"

คาไลปไซพุ่งเข้าไปใส่ทันที ไม่รู้ว่าเพราะเธออยากจะช่วยปกป้องผม (ซึ่งไม่น่าจะใช่) หรือเธอก็แค่ไม่ชอบชื่อนานะตั้น แต่เธอก็ชน้ำายายป้านั้นไปแล้ว

เรื่องนี้ไม่ได้ทำให้ผมประหลาดใจเท่าไร เมื่อเธอเสียพลังอมตะของตัวเองไป คาไลปไซก็กำลังพยายามฝึกทักษะด้านอื่นๆ ของตัวอยู่ ในช่วงที่ผ่านมาเธอไปไม่รอดทั้งกับการใช้ดาบ ง้าว ดาวกระจาย และการเล่นตลกดันสด (ผมก็เห็นใจเธออยู่นะ) วันนี้เธอเลยคิดจะหัดการต่อสู้ด้วยกำปั้นลุนๆ นี่แหละ

แต่ที่ทำให้ผมประหลาดใจคือเสียงกร๊อบตอนที่กำลังของเธอ กระแทกเข้ากับหน้าของนานะตั้น...เสียงกระดูกนิ้วหัก

"โอ๊ย!" คาลิปโซเซถอยออกมาพาลงกุ่มมือตัวเองแน่น

หัวของนาเนตต์เคลื่อนไปด้านหลัง เธอปล่อยตัวผมและพยายามคว้าหน้าตัวเองเอาไว้ แต่มันก็หายไปแล้ว หัวของเธอไหลตกลงไปจากบ่า มันตกลงไปถึงพื้นถนนยางมะตอยแล้วก็กลิ้งหลุนๆ ไปข้างๆ ตายังกะพริบอยู่ ริมฝีปากสีม่วงนั้นก็ยิ่งกระตุก ฐานของหัวทำมาจากสแตนเลสเรียบ และที่แปะอยู่เห็นๆ คือแถบกระดาษขาวคาดวินที่มีเส้นผมกับกิบติดอยู่เต็มไปหมด

"เฮเพ็ดสช่วย!" ลีโวิ่งไปหาคาลิปโซ "ป้า! หน้าป้าหนาจนทำมือแฟนผมพังเลยนะ ป้าเป็นตัวอะไรเนีย หุ่นจักรกลหรือไง"

"ไม่ใช่จะที่รัก" นาเนตต์ที่ไร้หัวตอบกลับมา เสียงอู้อี้มันไม่ได้มาจากหัวสแตนเลสที่กำลังอยู่ข้างถนน มันดังออกมาจากในชุดของเธอ บริเวณเหนือไหล่ปลาร้าจุดที่เคยเป็นคอของเธอนั้นมีปอยผมเส้นเล็กสีทองพันกับกิบอยู่เต็ม "แต่ขอบอกเลยนะ มาชกกันแบบนี้เรียกว่าไม่มีมารยาทเท่าไร"

แม้จะรู้สึกตัวเข้าไปหน่อยแต่ผมก็เพิ่งรู้ว่าหัวโลหะนั้นเป็นเครื่องปลอมตัว ก็เหมือนกับที่พวกแซเทออร์จะใส่รองเท้ามนุษย์เพื่อปกปิดกิบเท้า เจ้าสุรกายชนิดนี้ก็สร้างทำตัวเป็นมนุษย์ด้วยการแกล้งทำเป็นว่าตัวเองมีหน้าเหมือนคน เสียงของพวกมันมาจากช่องท้อง ซึ่งแปลว่า...

ผมเข้าอันเลยที่เดียว

"เบลมมี" ผมพูด

นาเนตต์หัวเราะคิก ส่วนกลางลำตัวที่ปูดโปนนั้นสั่นอยู่ใต้ชุดลายดอกสายน้ำผึ้ง เธอกระซอกเปิดเสื้อแบบที่คนอเมริกันแถบมิดเวสต์ไม่มีทางทำกันแน่ๆ แล้วก็เผยใบหน้าที่แท้จริงออกมา

ส่วนที่ควรจะเป็นเสื้อชั้นในผู้หญิงกลับเป็นดวงตาโปนใหญ่

สองดวงจ้องมาที่ผม จากจุดที่ควรเป็นซี่โครงกลับเป็นจมูกโตๆ มันแผ่ลิบ
ที่ช่องท้องมีปากน่าเกลียดหยักยั้ม ริมฝีปากมันวาวสีส้ม ฟันใหญ่
เหมือนเอาไฟเป่าๆ สีขาวมาเรียงกัน

"ใช่แล้วจะที่รัก" ใบหน้านั้นพุดขึ้น "และฉันขอจับพวกเธอในนาม
ของไทรธัมมิเรต!"

ทั่วทั้งถนนเวสต์วอล์กขึงตึง เหล่าคนเดินถนนที่หน้าตาดูใจดีก็หันมา
และเริ่มตบเท้าเดินเข้ามาหาพวกเรา

2

เหล่าชายหญิงไร้หัว

ไม้อินบรุษยาภาคมิดเวสต์ไเลย์

อียู...พีซีซี

คุณอาจกำลังคิดอยู่ว่าเฮ้ อะพอลโล ทำไมไม่หยิบธนู
มายิงยายป่านั้น หรือไม่งั้นก็เอาลูกธนูเล่ศีกออกมาเล่นเพลงหวานเสน่ห์
ใส่เธอซะ

จริงอยู่ ของทั้งสองอย่างนั้นยังอยู่บนบ่าผม พร้อมกับกระบอก
ลูกธนูด้วย แต่เรื่องที่เซ็งก็คือแม้แต่อาวุธของมนุษย์ก็เทพขึ้นที่เลิศที่สุด
ก็ยังคงได้รับสิ่งที่เรียกว่าการบำรุงรักษา เคย์ล่ากับออสตินลูกๆ
ของผมอธิบายเรื่องนี้ให้ฟังก่อนที่จะออกมาจากค่ายฮาล์ฟบลัดแล้ว
ถ้าจู่ๆ ผมอยากจะควักคันธนูกับลูกธนูออกมาจากอากาศเหมือนที่เคยทำ
สมัยยังเป็นเทพมันก็จะไม่ได้ผล หรือจู่ๆ นี่ก็จะให้ลูกธนูเล่ศีกปรากฏขึ้น
ในมือและบรรเลงเพลงได้ไม่เพี้ยนเลยก็ทำไม่ได้เหมือนกัน

อาวุธและเครื่องดนตรีของผมถูกห่อผ้าไว้อย่างดี ไม่อย่างนั้น
การบินบนท้องฟ้าฤดูหนาวที่ทั้งขึ้นทั้งเปี้ยคงจะทำให้คันธนูงอผิดรูป
ทำลูกธนูพังหมด และสายลูกธนูเล่ศีกคงจะเพี้ยนแบบเอาไปเล่นให้ฮาเดส
ที่อยู่ไนนรกฟังได้เลย แต่จะเอาพวกมันขึ้นมาใช้ตอนนี้คงต้องเสียเวลา

ตั้งสายกันหลายนาที่ เป็นเวลาที่ผมไม่มีเสียด้วย

อีกอย่างผมก็ไม่คิดว่ามันจะช่วยให้อู้อากับพวกเบลมมีได้เท่าไร

ผมไม่ได้เจอกับเจ้าพวกนี้มาตั้งแต่สมัยของจูเลียส ซีซาร์ แล้วผมก็ยินดีที่จะให้เวลาผ่านไปอีกสักสองพันปีโดยไม่ต้องเจอพวกมันอีกสักคนเลยด้วยซ้ำ

เทพแห่งกวีและดนตรีจะต่อสู้กับตัวที่มีหูอยู่ใต้รักแร้แบบนี้ได้อย่างไร แถมเบลมมียังไม่ได้มีความเกรงกลัวหรือเคารพศาสตร์แห่งธาตุด้วย เจ้าพวกนี้เป็นนักสู้ไร้แบบแผนตัวใหญ่หน้าหนา พวกมันมีภูมิต้านทานต่อโรคส่วนใหญ่ในโลกเสียด้วยซ้ำ ซึ่งนั่นแปลว่าพวกมันไม่เคยเรียกให้ผมต้องไปช่วยรักษาแล้วก็ไม่กลัวลูกศรโรคระบาดของผม ส่วนที่แย่ที่สุดนะ เจ้าพวกนี้ไม่มีอารมณ์ขันและไม่มีจินตนาการ พวกมันไม่สนใจอนาคต เพราะฉะนั้นพวกมันเลยไม่เห็นประโยชน์ของเทพพยากรณ์หรือคำพยากรณ์อะไรเลย

พูดง่ายๆ ก็คือนอกจากพวกเบลมมีนี้แล้วก็ไม่มีอสุรกายเผ่าพันธุ์ไหนอีกที่เทพผู้หล่อเหลาและเปี่ยมไปด้วยความสามารถหลากหลายแขนงอย่างผมจะรับมือไม่ได้ (และเอาจริงๆ นะ เชื่อเถอะว่าแอริสเคยพยายามแล้ว เจ้าพวกทหารรับจ้างเฮลเลนเมื่อสมัยศตวรรษที่ 18 ที่เขาปั้นขึ้นมานั่นไงละ ทำเอาสมัยนั้นจอร์จ วอชิงตันกับผมต้องทนกับพวกมันแทบแย่)

"ลีโอ" ผมพูด "เปิดเจ้ามังกรขึ้นมา"

"ผมเพิ่งสั่งให้เขาเริ่มวงจรหลับเองนะ"

"ให้ไว!"

ลีโอปลุกปล้ำกับปุ่มบนกระเป๋าดูเหมือนจะไม่เกิดอะไรขึ้น "บอกแล้วไงพวก ต่อให้เฟสตัสมันได้ฟังอยู่ แต่ถ้าเขาหลับไปแล้วมันก็

ยากสุดๆ ที่จะปลุกขึ้นมาใหม่"

เยี่ยม ผมคิด คาไลโซก็เอาแต่คุ้ยคู่มือหักๆ ของตัวเองพลางพิมพ์คำคำผรุสวาทหยาบคายเป็นภาษามิโนอัน ลีโอก็ยืนตัวลั่นในทางเกวโน ส่วนผม...คือตอนนี้ผมเป็นเลสเตอร์ และแทนที่จะได้เผชิญหน้ากับศัตรูด้วยหุ่นจักรกลฟันไฟได้ ตอนนี้เรากลับต้องเจอศัตรูพร้อมกับกระเป๋าดินทางเหล็กที่แทบจะขนย้ายไปไหนไม่ได้ด้วยซ้ำ

ผมหมุนตัวกลับไปเผชิญหน้าเบลมมีตนั้น "จงไปซะ เจ้านาเนตต์เห่มนี่!" ผมพยายามพูดด้วยเสียงโกรธอย่างเทพ "หากเจ้าบังอาจแตะต้องร่างศักดิ์สิทธิ์ของข้าอีก เจ้าจะต้องถูกทำลาย"

ถ้าเป็นสมัยผมยังเป็นเทพเนี่ย ชูแค่นั้นก็ทำให้ศัตรูทั้งกองทัพล้วนฉีเล็ดกันแล้ว แต่ยายป้านาเนตต์นี่เอาแต่กะพริบตากลมโตเหมือนวัวเท่านั้น

"จะพยายามให้เหนื่อยทำไม" เธอพูด ริมฝีปากของเธอสะกดสายตาวางอย่างน่าขยะแขยงที่สุด มันเหมือนเรากำลังดูใครเอามือเข้าไปชักหุ่นกระบอกในแฟลด์ตัด "อีกอย่างนะจะที่รัก ตอนนี้เธอไม่ใช่เทพแล้ว" ทำไมโครๆ ต้องคอยย้ำเรื่องนั้นกันอยู่เรื่อย

ชาวเมืองพากันเดินเข้ามาตรงจุดที่เรายืนอยู่เพิ่มอีก เจ้าหน้าที่ตำรวจสองนายเดินลงมาตามบันไดศาลากลาง ส่วนที่หัวมุมชั้นเอนทอเวนิวพนักงานเทศบาลสามคนทั้งรถขยะและช่างสามชুমเข้ามาพร้อมกับถังขยะเหล็กขึ้นโตในมือ และอีกทางหนึ่งก็มีผู้ชายใส่สูทครึ่งโหลกำลังเดินลัดสนามหน้าศาลากลางมา

ลีโอสบถ "ทุกคนในเมืองนี้เป็นไอ้หัวกระป๋องทั้งนั้นเลยหรอ นี่ฉันไม่ได้พูดถึงกระป๋องแบบเง้งๆ ด้วยนะ"

"ใจเย็นที่รัก" นาเนตต์พูดอีก "ยอมให้จับเสียดีกว่า เราจะได้ไม่ต้อง

ทำร้ายเธอมากนัก นั่นจึงจะเป็นหน้าที่ขององค์จักรพรรดิ"

ต่อให้มือจะหักอยู่ แต่ดูเหมือนคาลิปโซก็ไม่คิดจะยอมแพ้ เธอพุ่งเข้าหานาเนตต์อีกครั้งพร้อมแหกปากอย่างไม่ยอมคน รอบนี้เธอพยายามใส่ลูกเตะคาราเต้ให้โดนจมูกยักษ์ของเบลมมี

"อย่า!" ผมตะโกนห้าม แต่มันสายไปซะแล้ว

อย่างที่เคยบอกไปแล้วนั่นแหละ เจ้าเบลมมีพวกนี้หนังเหนียวมาก แค่จะทำให้พวกมันเจ็บยังยาก ไม่ต้องพูดถึงที่จะฆ่าพวกมันเลย เท้าของคาลิปโซเตะโดนเป้าจริงๆ แต่ข้อเท้าของเธอก็หักพร้อมเสียงกร๊อบที่ฟังระคายหูที่สุด เธอทรุดลงตัวอยู่กับพื้นด้วยความเจ็บปวด

"คาล!" ลีโบริวิ่งไปหาเธอ "ถอยไปนะ ใช้น้ำอกโก!"

"พูดเพราะๆ หน่อยสิจะหนูๆ" นาเนตต์ปราม "ทำตัวอย่างนี้ น่ากลัวฉันจะต้องเหยียบพวกเธอแล้วล่ะ"

เบลมมียกเท้าที่สวมรองเท้าส้นสูงหนึ่งแก้วขึ้นมา แต่ลิโอไวกว่าเขาเรียกลูกไฟออกมาแล้วขว้างไปอย่างกับมันเป็นลูกเบสบอล โดนนาเนตต์เข้าที่กลางหว่างตาซึ่งอยู่กลางอกของเธออีกทีพอดี ไฟลูกโชนไหม้คิ้วและซุดลายดอก

ตอนที่นาเนตต์กรีดร้องและผละถอยไป ลีโอก็ตะโกน "อะพอลโลช่วยกันหน่อยสิ!"

นี่ก็เพิ่งรู้ว่าผมไม่ได้ยืนที่ออๆ ตัวแข็งด้วยความช็อก ซึ่งก็คงไม่เป็นไรถ้าผมนั่งมองเรื่องที่เกิดขึ้นนี้จากบัลลังก์บนเขาโอลิมปัส น่าเสียดายตอนนี้ผมอยู่ในสมรภูมิกับเหล่าตัวตอนที่เล็กจ้อยพวกนี้ ผมไปช่วยพญาคาลิปโซให้ลุกขึ้น (อย่างน้อยก็ยืนด้วยขาข้างเดียวที่ยังดีอยู่) เรายกแขนเธอขึ้นโอบบ่าเราทั้งคู่ (พร้อมเสียงกรีดอย่างเยาะจากคาลิปโซตอนที่ผมบังเอิญจับมือข้างที่หักอยู่เข้า)

โขยกเขยกกลัดสนามไปได้ประมาณสิบเมตร จู่ๆ ลีโอก็ชะงัก
"ลื้มเฟสตั๊ส!"

"ทั้งไวนั้นแหละ" ผมตอบทันควัน

"อะไรวะ"

"เราดูแลทั้งมันทั้งคาไลโปโซพร้อมกันไม่ไหวหรอก! เดี่ยวเราค่อย
กลับมาใหม่ เบลมมีพวกนั้นอาจไม่สนใจมันก็ได้"

"แต่ถ้าพวกนั้นคิดออกว่าจะเปิดการทำงานของเขายังไง..." ลีโ
กระสับกระส่าย "ถ้าพวกนั้นทำร้ายเขา..."

"อ้ากกก!" เสียงนาเน็ตต์กระซอกเศษชุดที่ไหม้เกรียมของเธอ
ดังมาจากข้างหลัง ร่างจากเอดลงไปมีขนสีน้ำตาลอ่อนเป็นกระเซิง
คลุมอยู่ทั่ว ดูไปก็คล้ายตัวแซเทอร์คิวของเธอไหม้หมดแล้ว แต่ส่วนอื่น
ของใบหน้ายังดูไม่ได้บาดเจ็บ เธอพนชี้เถ้าออกมาจากปากพลางจ้องเขม็ง
มาทางพวกเรา "เล่นนี้ไม่สวดยเลย จับพวกมันมา!"

นักธุรกิจคนนั้นเกือบวิ่งมาทันเราอยู่แล้ว ตัดความหวังทุกอย่าง
ที่เราจะกลับมารับเฟสตั๊สได้โดยที่ไม่โดนจับเองเสียก่อน

เราเลือกทางออกที่มีแต่ไวรัสบุรุษเท่านั้นที่จะนึกได้...แผ่นสิครับ
รออะไรอีก!

ผมไม่ได้รู้สึกว่เหนื่อยหนักขนาดนี้อีกเลยนับตั้งแต่วิ่งสามขา
ทำตายกับแม็ก แม็กแคฟฟรีย์สมัยอยู่ค่ายฮาล์ฟบลัด คาไลโปโซก็พยายาม
จะช่วยด้วยการกระโดดต้งๆ เหมือนกระต่ายขาเดียวอยู่ตรงกลาง
ระหว่างลีโอกับผม แต่ถ้าไปกระทบโดนขาหรือมือข้างที่หักเมื่อไหร่เธอ
ก็จะร้องโหยแล้วทรุดมาซบเราทันที

"ชะ...ขอโทษ" เธอพิมพ์่า เหงื่อแตกท่วมหน้าไปหมด "สงสัยข้าจะ
ไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็นนักสู้ตะลุมบอน"

"ฉันก็ไม่ได้เกิดมาเป็นนักสู้" ผมยอมรับตรงๆ "ลีโออาจจะถ่วงเวลา ยื้อไว้ได้หนอยตอนที..."

"เฮ้ ไม่ต้องมามองกันเลย" ลีโอบ่นพึมพำ "ฉันก็แค่ช่างซ่อมเครื่อง ที่บางทีก็โยนลูกไฟได้ นักสู้ของเราติดอยู่ในโหมดกระเป๋าเดินทาง ตรงโน้น"

"งั้นก็กระโดดให้เร็วกว่านี้หน่อย" ผมเสนอ

เราเอาตัวรอดไปถึงถนนได้ก็แค่เพราะว่าพวกเบลมมีวังเข้ามา เป็นผมก็คงช้าเหมือนกันมั้งถ้าต้องเทินหัวโลหะไว้บน...เอ่อ...บนหัว อีกที ความว่องไวของพวกเบลมมีตรงข้ามกับความแข็งแกร่งของ ร่างกาย การรับรู้ระยะที่ผิดเพี้ยนทำให้พวกมันต้องเดินด้วยความ ระมัดระวังอย่างที่สุด เหมือนกับว่าพื้นตรงหน้าเป็นไฮโดรแกรมหลายชั้น ดังนั้นถ้าเพียงแต่เราจะเคลื่อนที่ไปให้ได้เร็วกว่าพวกมัน...

"อรุณสวัสดิ์!" ตำรวจนายหนึ่งโผล่มาทางขวาของเรา ปืนชักออกมา อยู่ในมือ "หยุดนะ ไม่งั้นผมจะยิง! ขอบคุนมากครับ!"

ลีโอควักขวดแก้วอุดผ้าขึ้นมาจากเข็มขัดเครื่องมือ เขาโยนไปที่ เท้าของตำรวจนายนั้นแล้วไฟสีเขียวกัระเบิดโผล่ขึ้นรอบตัวเขา ตำรวจ ทำป็นหลุดมือ ก่อนจะเริ่มฉีกเครื่องแบบที่ไหม้ออกทำให้เราเห็นใบหน้าที่ ก่อก ขนคิ้วบนราววมและหนวดบนพุงนั้นสมควรจะต้องโกนออก อย่างแรง

"ค่อยยังชั่ว" ลีโอพูด "ฉันแอบหวังไว้ว่าหมอนั้นจะเป็นเบลมมีจริงๆ แต่ฉันมีเพลิงกรีกอยู่ขวดเดียวซะด้วย แล้วก็เรียกลูกไฟออกมาเยอะๆ ไม่ได้นอกเสียจากว่าจะอยากทำให้ตัวเองหมดสติ เพราะงั้น..."

"เราต้องหาที่หลบภัย" คาลิปโซพูด

เป็นคำแนะนำที่ดี แต่ที่หลบภัยน่าจะไม่ใช่เรื่องที่คนอินเดียนา

จะคิดกันเท่าไร? ถนนมันกว้างแล้วก็ตรงแนว ภูมิประเทศราบเรียบ ผู้คนก็กระจัดกระจาย หันไปทางไหนก็มีแต่คนมองมาที่เรา

เราเลี้ยวเข้าถนนชาร์คแคปิตอล ผมเหลียวหลังกลับไปมองและเห็นขบวนม็อบชาวเมืองหัวกระป๋องหน้ายิ้มแฉ่งไล่เข้าใกล้เรามากที่คนงานก่อสร้างคนหนึ่งหยุดวิ่งเพื่อกระซิบกับบังโคลนออกจากรถอีพอร์ตก่อนจะกลับมาเข้าขบวนอีกครั้ง บังโคลนที่กลายเป็นอาวุธสี่เงินวาววับพาดอยู่กับบ่า

ในขณะที่พวกมนุษย์ธรรมดา หรืออย่างน้อยก็คนที่ไม่ได้ทำท่าอยากจะทำพวกเรานั้นนะนะ ก็ใช้ชีวิตและทำธุระของตัวเองไปโทรศัพท์ไปรอฟีดไป จิบกาแฟในร้านแถวนั้นไปอย่างปกติที่สุดโดยไม่ได้สนใจอะไรพวกเราเลย ที่มุมตึกหนึ่งถึงกับมีชายเร่ร่อนห่มผ้าหนาแน่นบนลังกระดาษ ร้องขอเศษเหรียญจากผมด้วยซ้ำ ผมต้องหักห้ามใจไม่บอกเขาว่าไอ้เศษโลหะที่เขาต้องการน่าจะกำลังเร่งตามเรามาข้างหลังนั้นพร้อมกับอาวุธสารพัดแบบครบมืออีกต่างหาก

หัวใจของผมเต้นรัว ขาก็สั่นไปหมด ผมล่อเกลียดร่างมนุษย์ซะจริง ผมต้องประสพกับเรื่องน่ารำคาญใจเยอะมาก เช่นความกลัว ความหนาว ความคลื่นเหียนวิงเวียนและแรงกระตุ้นที่ทำให้อยากครางออกมาว่า *อย่าฆ่าผมเลย!* ถ้าเพียงแต่คาลิปโซไม่ได้ทำข้อเท้าตัวเองหักซะก่อน เราอาจจะวิ่งได้เร็วกว่านี้ แต่เราก็กังเธอไว้ไม่ได้ใช่ไหมล่ะ คือจริงๆ แล้วผมก็ไม่ได้ชอบคาลิปโซนักหรอกนะ แต่ผมโน้มน้าวให้ลีโอทิ้งมังกอร์ไว้แล้วตัวหนึ่ง ไม่อยากลองดีกับโชคตัวเองมากกว่านี้หรอก

"นั่นไง!" แล้วเธอก็พูดขึ้น ใช้คางพยักพเปิดไปยังสิ่งที่ดูเหมือนตรอกส่งของหลังโรงแรม

ผมตัวสั่นขึ้นมาทันที นึกถึงวันแรกในนิวยอร์กในฐานะของเลสเตอร์

พาพาโดพูลอส "ถ้าเข้าไปแล้วเป็นทางตันละ ครั้งสุดท้ายที่ฉันเข้าไปในตรอก เรื่องมันจบไม่สวยเท่าไร"

"ลองกันเถอะ" ลีโอพูด "เราอาจไปซ่อนในนั้นได้ หรือ...ไม่รู้เหมือนกัน"

"ไม่รู้เหมือนกัน ฟังดูเหมือนแผนสำรองที่ไม่ค่อยเข้าท่า แต่ผมก็ไม่มีอะไรดีกว่านี้จะเสนอละ"

ชาวดี ตรอกนั้นไม่ใช่ทางตัน ผมมองเห็นทางออกที่ปลายอีกด้านอย่างชัดเจนเลยทีเดียว แต่ข่าวร้ายก็คือช่องขนของที่ด้านหลังโรงแรมล็อกประตูเอาไว้ทำให้เราไม่มีที่จะซ่อน แล้วผนังอีกด้านของตรอกนั้นก็มีถังขยะวางเรียงกันเป็นตับ โอ๊ย ถังขยะ! เกือบชนะไม่มีอะ!

ลีโอถอนใจ "สงสัยเราคงจะต้องกระโดด..."

"ไม่!" ผมสวนทันควัน "ไม่กระโดดแล้ว!"

เราพยายามกะผลกันไปตามตรอกให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผมพยายามข่มใจให้หายตระหนกด้วยการแต่งกลอนซ่อนเงื่อนใจเกี่ยวกับวิธีการหลากหลายที่เทพซึ่งเปี่ยมด้วยความแค้นจะทำลายถังขยะได้ ผมมัวแต่หมกมุ่นกับกลอนจนไม่ทันสังเกตว่าจะไรรออยู่ตรงหน้าจนกระทั่งคาลิปโซสุดหยาใจเหือก

ลีโอหยุดทันที "นั่นมัน...ช่วยแล้ว"

'ผี' ตรงหน้าเราเรื่องแสงอ่อนๆ เป็นสีเหลืองชิง เขาใส่ชุดคลุมกรีกแบบดั้งเดิม รองเท้าแตะสาน แล้วก็มีความที่เก็บไว้ในฝัก เหมือนนักรบกรีกวัยฉกรรจ์ เว้นแค่เรื่องเดียวคือเขาโดนตัดหัวไปแล้ว แต่ไม่เหมือนกับพวกเบลมมีคือคนคนนี้ครั้งหนึ่งเคยเป็นมนุษย์แน่ๆ เลือดยังไหลออกมาจากคอที่ขาดกระเด็นเป็นอนุตตสีเหลืองเรืองแสงของเขาอยู่เลย

"นั่นมันผีสีซีล" ลีโอพูด

ผิวนั้นนัยกมือขึ้นข้างหนึ่ง ทำท่าเรียกพวกเราให้เดินไปข้างหน้า เพราะไม่ใช่มนุษย์ ผมเลยไม่เคยกลัววิญญาณคนตายเลย ดวงวิญญาณที่ทนทุกข์ทรมานมันก็เหมือนๆ กันไปหมดนั่นละ เห็นเข้าดวงหนึ่งแล้วก็จะไม่รู้สึกละแวกใหม่อะไรอีกต่อไป แต่มีอะไรบางอย่างจากผิวนั้นทำให้ผมไม่สบายใจ เขาปลุกความทรงจำที่ผ่านมานานแสนนาน ความรู้สึกผิดจากเมื่อหลายพันปีก่อน...

ที่ด้านหลังพวกเรา เสียงพวกเบลมมีดังขึ้นเรื่อยๆ ผมได้ยินเสียงพวกมันตะโกน "อรุณสวัสดิ์!" หรือ "ขอทางหน่อย!" ไม่ก็ "วันนี้อากาศดีนะ!" กับชาวเมืองอินเดียนาด้วยกันตลอดทาง

"จะเอาอย่างไรกันดี" คาลิปโซถาม

"ตามผิไป" ผมตอบ

"อะไรนะ" ลีโอร้อง

"เราตามผิสีซีไป อย่างที่นายพูดบ่อยๆ ใจ ตามกลิ่นซีไป"

"ก็แค่พูดเล่นใหม่ละ"

ผิสีเหลืองกวักมือเรียกอีกครั้งก่อนจะลอยไปที่ท้ายตรอก

ที่ด้านหลังเรา มีเสียงชายคนหนึ่งตะโกนขึ้น "อยู่นั่นเอง! อากาศดีจังเลยนะวันนี้"

ผมหันไปทันเห็นบังโคลนรถปิกอัพลอยหวิวมาทางพวกเราพอดี

"หลบ!" ผมกระโดดจับทั้งคาลิปโซและลีโอ ทำให้เธอได้กรีดขึ้นมามาก บังโคลนรถอันนั้นลอยผ่านหัวพวกเราไปกระแทกเข้ากับถังขยะ เศษขยะกระเด็นกระจายพวยพุ่งอย่างกับพลุ

เรากระเสือกกระสนลุกขึ้นยืนอีกครั้ง คาลิปโซตัวสั่นสะท้านแต่ไม่ได้บ่นว่าเจ็บอีกต่อไปแล้ว ผมค่อนข้างแน่ใจว่าเธอกำลังจะช็อก

ลีโอหยิบปืนยิงแม็กซ์ออกมาจากเข็มขัดเครื่องมือ "พวกนาย

ไปก่อนเลย ฉันจะรังไว้ให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้"

"แล้วนายจะทำอะไร" ผมถาม "จัดเรียงพวกมันเข้าแฟ้มหรือไง"

"หาเรื่องโยนโน่นนั่นใส่พวกมันสิ!" ลีโอตอบกลับ "เว้นแต่ถ้าคุณมีไอเดียดีกว่านี้"

"พะ...พอได้แล้วทั้งสองคนนั่นแหละ" คาลิปโซพูดตะกุกตะกัก
"เรามะ...ไม่ทิ้งใครไว้ทั้งนั้น ที่นี่เดินต่อได้ ช่าย ขวา ช้าย ขวา"

เราไต่จากตรอกออกมาเจอลานสาธารณะกลมๆ โลงสนิท อีัย
ทำไมพวกชาวเมืองอินเดียนาไม่สร้างเมืองให้มันถูกต้อง แบบที่มี
ถนนแคบๆ คดเคี้ยวไปมา ให้มีมุมมืดเยอะๆ และมีบังเกอร์หลบระเบิด
ตั้งไว้ในที่สะดวกๆ ด้วยนะ

ใจกลางลานรูปวงแหวนนั้นมีน้ำพุที่ล้อมด้วยฐานปลูกดอกไม้
ทางทิศเหนือคือตึกแฝดของโรงแรมแห่งหนึ่ง ทางใต้มีอาคารสร้างจาก
อิฐแดงกับหินแกรนิตที่แม้จะเก่าแต่ก็ดูอลังการกว่า อาจเป็นสถานีรถไฟ
ที่สร้างสมัยวิกตอเรียนมั้ง ทางออกอีกด้านหนึ่งมีหอนาฬิกาสูงตระหง่าน
เสียดฟ้า น่าจะสูงสักเจ็ดสิบเมตร เหนือทางเข้าหลักได้หุ้มประตูหินอ่อน
มีหน้าต่างกระจกสีรูปวงกลมขนาดยักษ์ระยิบระยับอยู่กับกรอบสัมฤทธิ์
สีเขียว เหมือนกระดานปาเป้าที่เราใช้กันในคืนเล่นเกมบนเขาโอลิมปัส
แค่เป็นเวอร์ชันกระจกสี

การคิดถึงความหลังสมัยยังเป็นเทพทำให้ผมปวดใจ ผมยอม
แลกทุกอย่างเพื่อจะได้กลับไปคืนเล่นเกมที่บ้านอีก ต่อให้ต้องทนฟัง
อาธินาคูย์โม้เรื่องคะแนนเกมสแครปเปิดก็ตาม

ผมกวาดตามองลานกว้างวงกลมตรงนั้น ผีของเราเหมือนจะ
หายตัวไปแล้ว

เขาพาเรามาที่นี่ทำไม เราควรลองหนีไปที่โรงแรมเหร่อ หรือ

สถานีรถไฟ

คำถามนั้นไร้ประโยชน์ในทันใดเมื่อพวกเบลมมีล้อมเราไว้ได้

มือเบลมมีกรูกันออกมาจากตรอกด้านหลังพวกเรา รถตำรวจคันหนึ่งเลี้ยวเข้าวงเวียนมาจากข้างสถานีรถไฟ รถแทรกเตอร์ตักดินเลี้ยวไปจอดตรงที่จอดรถหน้าโรงแรม คนขับรถโบกมือให้เราลงพูดอย่างร่าเริง "สวัสดี! ผมจะมอดักพวกคุณแล้วละ!"

ทางออกจากลานนี้ถูกขวางไว้แล้วทุกทาง

เม็ดเหงื่อที่ไหลลงมาตามคอเย็นเยือกจนแทบจะจับตัวแข็งเสียงหวิวๆ น่ารำคาญดังขึ้นในหู ซึ่งผมก็เพิ่งรู้ว่ามันเป็นเสียงในคอของผมเองขณะครางหึงๆ ว่า *อย่าฆ่าฉันเลย อย่าฆ่าฉันเลย*

ไม่ ฉันจะไม่ยอมตายที่นี่ ผมสัญญากับตัวเอง ฉันเป็นคนสำคัญเกินกว่าจะกลับบ้านเก่าที่อินเดียนา

แต่ขาที่สั่นดิ๊กกับพื้นทีกระทบกันกึกๆ เหมือนจะไม่เห็นด้วย

"มีใครคิดอะไรออกบ้างไหม" ผมถามสหายร่วมรบ "เชิญเลย ใครมีไอเดียอะไรเจ๋งๆ ว่ามาเลย"

คาลิปโซทำหน้าที่เหมือนไอเดียเจ๋งที่สุดตอนนี้คือพยายามกลั่นไว้อย่าอาเจียน ลีโอยกปิ่นยิงแม็กซีขึ้นมา ซึ่งนั่นดูเหมือนไม่ได้ทำให้พวกเบลมมีกลัวเลยสักนิด

จากตรงกลางมือเบลมมี เนเนตต์เพื่อนเก่าของเราก็โผล่ออกมา ใบหน้าบนอกยิ้มแฉะ สันสูงหนั่งแก้วไม่เข้ากับท่อนขาขนดกสืบลอนด้อย่างแรง "ดูดู ที่รักจ๋า พวกเธอทำฉันหงุดหงิดนะเนี่ย"

นาเนตต์คว้าป้ายจราจรที่ใกล้มือที่สุดก่อนจะถอนขึ้นมามีด้วยมือเดียว "เออละ อยู่นิ่งๆ กันหน่อยนะจ๊ะ ฉันแค่จะเอาป้ายนี้ตีหัวพวกเธอนิดเดียวเอง"

3

การแสดงสุดท้าย
สาวกัณฑ์กัณฑ์
แล้วมาทุกคนเกลี้ยง

ผมเกือบจะเรียกใช้แผนการป้องกันตัวระดับ
ไอเมก้าแล้วเชียว...ที่จริงๆ ก็เป็นแค่การคุกเข่าลงอ้อนวอนขอ
ความเห็นใจ... ตอนที่ลีโอช่วยขัดจังหวะไม่ให้ผมต้องอาย

"รถตก" เขากระซิบ

"นั่นเป็นรหัสอะไรนั่นหรือ" ผมถาม

"เปล่า ผมจะแอบออกไปที่รถตก พวกคุณสองคนดึงความสนใจ
ไว้พวกหัวกระป๋องให้ที"

เขาถอยน้ำหนักราคาชิมาให้ผม

"บ้าไปแล้วหรือ" เธอถามตลอดไฟน

ลีโอมองเธอด้วยสายตาแรงเร้าว่า เชื้อฉันเถอะน่า! ดึงความสนใจ
พวกนั้นซะ!

แล้วเขาก็ค่อยๆ ก้าวออกไปทางด้านข้าง

"อู๊ย!" นานะตย์ยิ้มกว้าง "อยากอาสาฆ่าตายก่อนเพื่อนหรือจะ
เจ้ามนุษย์กึ่งเทพตัวเตี้ย แต่เมื่อกี้เธอก็ใช้ไฟเล่นงานฉันนะเนะ พอจะ

เป็นเหตุเป็นผลกันอยู่"

ไม่ว่าลีโอจะคิดอะไรอยู่ในหัว แผนของเขาต้องเหลวแน่ถ้าเขาเริ่มเถียงกับนาเนตต์เรื่องสวนสูง (ลีโอจะอ่อนไหวหน่อยเวลาไม่มีใครเรียกเขาว่า*เตี้ย*) โชคดีนะที่ผมมีความสามารถพิเศษส่วนตัวในการเรียกความสนใจของทุกคนมาที่ตัวเองได้

"ข้าขออาสาตายก่อน!" ผมตะโกนออกไป

เบลมมีมุงทั้งฝูงหันมามองผมกันเป็นตาเดียว ผมแอบก่นด่าตัวเองที่เลือกคำนั้นอยู่เงิบๆ ก็น่าจะอาสาทำอะไรที่ง่ายกว่านั้นหน่อย แบบอาสาอพยพ หรืออาสาทำความสะอาดพื้นที่หลังการประหารไร้

ผมมักจะพูดโดยไม่ทันคิดหน้าคิดหลังเสมอ ปกติแล้วมันก็พอถูไถไปได้ หลายครั้งมันทำให้เกิดผลงานชิ้นเอกที่มาจาก การดันสติอย่างเช่นยุคฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรม หรือความเคลื่อนไหวยุคเดอะบีท* ผมละหวังจริงๆ ว่ารอบนี้จะเป็นอย่างนั้นบ้าง

"แต่ก่อนอื่น" ผมพูดต่อ "โปรดฟังคำวิงวอนของข้า เหล่าเบลมมีผู้เปี่ยมเมตตา!"

ตำรวจคนที่ลีโอขว้างระเบิดเพลิงใส่ลดเป็นลง ยังมีเปลวเพลิงกรีกสี่เชียวไหม้อยู่บนขนที่ฟุ้งของเขาเล็กน้อย "หมายความว่าไง ฟังคำวิงวอนของข้า"

"ก็..." ผมตอบ "มันเป็นธรรมเนียมที่เราจะต้องฟังคำสั่งเสียของคนที่กำลังจะตาย...หรือเทพ หรือมนุษย์กึ่งเทพ หรือ...เธอเรียกตัวเอง

* Beat Movement หรือ Beat Generation คือการเคลื่อนไหวทางสังคมและวัฒนธรรมในสหรัฐอเมริกา ที่เริ่มต้นขึ้นในช่วงปี 1950 และมีศูนย์กลางอยู่ตามกลุ่มศิลปินโบฮีเมียนจากแถบฮอลลีวูด ซานฟรานซิสโก, เวสต์โคสต์ ลอสแอนเจลิส และกรีนวิช วิลเลจในนิวยอร์ก เป็นความเคลื่อนไหวที่ไม่ใส่ใจการเมือง เพิกเฉยกับสังคม เน้นการปลดปล่อยตัวเอง ความสงบและรู้แจ้งผ่านการขยายเขตการรับรู้ของประสาทสัมผัส (มักจะมียาเสพติด คนต๊องแจ๊ซ เช็กซ์ หรือหลักศาสนาพุทธแบบเซนเข้ามาเกี่ยวข้อง) ในไทย อาจจะเทียบได้กับ 'ยุคสายลมแสงแดด' ช่วงก่อนเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516

เป็นอะไรนะ คาลิปโซ เป็นไททันหรือมนุษย์กึ่งไททัน?"

คาลิปโซกระแอมเป็นเสียงที่ฟังดูเหมือนคำว่าปัญญาอ่อนอย่างประหลาด "สิ่งที่อะพอลโลพยายามจะบอก เหล่าเบลมมีผู้เปี่ยมเมตตา คือแจ้งให้ทราบว่าตามธรรมเนียมและมารยาทอันดีงามแล้ว พวกท่านต้องให้เราได้เสียเล็กน้อยก่อนจะฆ่าเรา ข้าแน่ใจว่าพวกท่านต้องไม่อยากเสียมารยาทนั่นๆ"

พวกเบลมมีทำหน้าตาตกตะลึงพริ้งเพริด พวกนั้นสั่นเยิ้มแบบกลวงๆ และพากันส่ายหัวโลโหะกันใหญ่ นานेटต์ก้าวขึ้นมาข้างหน้า ยกมือขึ้นเหมือนจะเปล่งคำปฏิญาณ "แน่นอนอยู่แล้ว! พวกเรามีมารยาทมากเลยนะ"

"มีมารยาทอย่างที่สุด" ตำรวจนายนั้นเห็นด้วย

"ขอบคุณค่ะ" นานेटต์รับ

"ยินดีครับ" ตำรวจนายนั้นตอบ

"ถ้าเช่นนั้นจงฟัง!" ผมตะโกน "สหาย ศัตรูที่รัก เบลมมีทั้งหลาย... อ้าจึกกะแว์ให้กว้างและฟังเรื่องราวอันน่าเศร้าของข้า!"

ลีโอดอยไปอีกก้าวหนึ่ง มือล้วงอยู่ในกระเป๋าบนเข็มขัดเครื่องมือเหลืออีกแค่ห้าสิบเจ็ดหรือห้าสิบแปดก้าวเขาก็จะไปถึงรถตักแล้ว ยอดเยี่ยมกระทั่งเฝ้ามอง

"ข้าคืออะพอลโล!" ผมเริ่ม "อดีตเทพ! หากแต่ข้าตกลงมาจากโอลิมปัส โดนซุสเนรเทศลงมา ถูกกล่าวโทษโดยไม่เป็นธรรมว่าข้าเป็นผู้จุดประกายสงครามกับเหล่ายักษ์!"

"จะเอาเจียน" คาลิปโซพึมพำ "ขอนั่งก่อน"

"เธอจะทำฉันทำเสียจังหวะหมด"

"แต่ท่านจะทำแก้วหูข้าแตก ให้ข้านั่งเถอะนะ!"

ผมค่อยๆ พยายามให้คาลิปโซนั่งบนผนังกันน้ำพุ
นาเนตต์ยกป้ายจราจรที่ถือค้างอยู่ในมือ "จบแล้วใช่ไหม ขออนุญาต
มาไ้ได้รึยัง"

"ยัง!" ผมตอบ "ช้าแค่...เอ่อ...ให้คาลิปโซนั่งเพื่อที่นางจะได้เป็น
ลูกคู่คอรัสให้ข้า การแสดงกรีกดีๆ จะต้องมีคอรัสเสมอ"

มือของคาลิปโซที่กำแน่นดูอย่างกับมะเขือม่วงบด ข้อเท้าเธอ
ส่วนที่พ้นจากรองเท้าผ้าใบออกมาก็บวมขึ้น ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่าเธอ
ประคองสติอยู่ได้อย่างไร อย่างไรก็ตามเธอจะมาเป็นคอรัสให้ผมเลย แต่เธอ
ก็ดูเหนื่อยใจสิ้นสันทานก่อนจะพยักหน้า "พร้อม"

"จิงฟัง!" ผมพูด "ข้ามาถึงค่ายมนุษย์กึ่งเทพในฐานะของเลสเตอร์
พาพาโดพูลอส!"

"เพียงมนุษย์น่าสมเพช!" คาลิปโซร้องประสาน "วัยรุ่นไร้ค่าสุดชีวิต!"
ผมเหลือบมองค้อน แต่ไม่กล้าหยุดการแสดงอีก "ข้าได้ผ่านอุปสรรค
มากมายกับสหายของข้า เม็ก แม็กแคฟฟรีย์!"

"นั่นหมายถึงเจ้านายของเขา" คาลิปโซเสริม "เด็กสาวอายุสิบสอง!
บังคับทาสน่าสมเพช เลสเตอร์ วัยรุ่นไร้ค่าสุดชีวิต!"

ตำรวจนายนั้นพนมแบบเหลือทน "เรารู้เรื่องพวกนี้แล้ว จักรพรรดิ
บอกเราแล้ว"

"ซูว์" นาเนตต์ปราม "อย่าเสียมารยาท"

ผมยกมือขึ้นวางบนอกตรงตำแหน่งหัวใจ "เราชิงปาละमेาะแห่ง
โดโดนามาได้ ได้เทพพยากรณ์โบราณมาหนึ่งองค์ และทำลายแผนการ
ของเนโรสำเร็จ! แต่น่าเสียดาย เม็ก แม็กแคฟฟรีย์หนีจากข้าไป พ่อเลี้ยง
ใจร้ายของนางได้วางยาพิษไว้ในใจของนางแล้ว!"

"ยาพิษ!" คาลิปโซร้อง "เจกเซนลมหายใจของเลสเตอร์"

พาพาโดพุลอส วิญญาณไร้ค่าสุดชีวิต!"

ผมต้องอดทนอดกลั้นมากเลยนะที่จะไม่ผลึกคาไลโปโซให้กันจำเข้า
ลงแปลงดอกไม้ไป

ระหว่างนั้นลีโอก็กำลังเดินทางไปทางรถดักโดยแกล้งทำเป็นเดิน
จินตลีลาประกอบเรื่อง ทั้งหมุนตัวและส่งเสียงทอดถอนใจคลอไปกับ
เรื่องที่ผมเล่า เขาดูเหมือนนักบัลเลต์จิตหลุดในชุดกางเกงใน แต่
พวกเบลมมีก็หลีกทางให้เขาอย่างมีมารยาท

"และแล้ว!" ผมตะโกน "เราก็ได้รับฟังคำพยากรณ์จากเทพพยากรณ์
แห่งโดโดนาที่เลวร้ายยิ่ง!"

"เลวร้ายยิ่ง!" คาไลโปโซร้องคอรัส "เหมือนทุกชะทุกอย่างของ
เลสเตอร์ วิญญาณไร้ค่าสุดชีวิต!"

"เปลี่ยนคำคุณศัพท์บ้างก็ได้ล่ะ" ผมพิมพ์บ่น แต่ก็พูดกับคนดู
ต่อไป "เราเดินทางสู่ทิศตะวันตกเพื่อค้นหาเทพพยากรณ์อีกองค์หนึ่ง
และระหว่างทางเราต้องเผชิญหน้ากับศัตรูร้ายสุดอันตรายมากมาย!
เราต่อสู้กับไซคลอปส์จนกระทั่งมันพ่ายแพ้!"

ลีโอกระโดดขึ้นไปบนชั้นเหยียบ เข้าตัวรถดักไปแล้ว เขาชูปืนยิง
แม็กซีในมือด้วยท่วงท่าอลังการ ก่อนจะยิงแม็กซ์เข้าที่กลั้มอกของ
คนขับรถดักตรงที่ที่มันควรจะเป็นดวงตาจริงๆ ของอสุรกาย แบบนั้น
คงไม่รู้สึกลึ่ดหรือทรมานนะ ต่อให้เป็นสายพันธุ์อึดแบบเบลมมีก็ตาม คนขับรถ
คนนั้นกรี๊ดร้องและคว่ำอกของตัวเอง ลีโอเตะเขาออกจากที่นั่งคนขับ

ตำรวจนายนั้นตะโกนขึ้น "เฮ้!"

"เดี๋ยว!" ผมร้องขึ้นมาอีก "เพื่อนเราเพียงแค่แสดงจินตลีลาให้ดูว่า
เราเอาชนะเหล่าไซคลอปส์ได้อย่างไร นี่เป็นสิ่งที่ปฏิบัติกันทั่วไป การแสดง
ประกอบเรื่อง!"

ฝูงชนขยับตัวอย่างไม่ค่อยจะแน่ใจ

"นี่เป็นคำสั่งเสียที่ยาวมากเลยนะ" นานะตต์บ่น "เมื่อไหร่เราถึงจะได้ดีหัวพวกเธอ"

"เร็วๆ นี่แหละ" ผมบอก "ที่นี่ถึงไหนแล้วนะ...เราเดินทางไปทิศตะวันตก!"

ผมจุดคาไลโปให้ลุกขึ้นอีกพร้อมเสียงครางหนักจากเธอ (และนิดนึงจากปากผมเอง)

"ทำอะไรนะ" เธอพิมพ์

"ช่วยตามน้ำหน่อย" ผมบอก "จงฟัง! ศัตรูที่รัก! จงดูว่าเราเดินทางอย่างไร!"

เราสองคนเดินกะเผลกไปยังรถดัก มือของลีโอบัดวุ่นอยู่กับแผงควบคุม แล้วเครื่องยนต์ก็คำรามมีชีวิตขึ้นมา

"นี่ไม่ใช่เรื่องเลาแล้ว!" ตำรวจนายเดิมท้วงขึ้น "พวกนั้นกำลังจะหนี!"

"ไม่! ไม่ใช่เลย!" ผมผลักคาไลโปขึ้นไปบนรถดักและปีนตามเธอขึ้นไป "คือจ้ะ เราเดินทางแบบนี้กันอยู่หลายสัปดาห์..."

ลีโอเริ่มถอยรถ เสียง บีบ บีบ บีบ ที่ดักของรถดักค่อยๆ ยกตัวสูงขึ้น

"ลองจินตนาการว่าพวกท่านอยู่ในค่ายมนุษย์กึ่งเทพ!" ผมตะโกนบอกฝูงชน "แล้วเราจะเดินทางออกจากค่าย!"

ทันใดนั้นผมก็รู้ตัวทันทีว่าทำผิดตรงไหน ผมดันไปบอกให้พวกเบลมมีใช้จินตนาการ พวกนั้นทำเป็นที่ไหนล่ะ

"ขวางเอาไว้!" ตำรวจนายเดิมยกปืนขึ้น กระสุนนัดแรกสะท้อนที่ดักของรถดักคืนไป

"ฟังก่อนสิ สหาย!" ผมยังคงพยายาม "เปิดจี้กะแรว!"

แต่เราขวยโอกาสจากควมมีมารยาทของพวกนั้นหมดแล้ว
ถึงขยະใบหนึ่งลอยหวิวข้ามหัวพวกเราไป

นักธุรกิจคนหนึ่งยกโกห็นประดับตรงมุมน้ำพุขว้างมาทางพวกเรา
นั่นทำลายกระจกหน้าของโรงแรมไปเลย

"ให้ไวกว่านี้อีก!" ผมบอกลีโอ

"พยายามอยู่นะพวก" เขาพิมพ์ "ไอ้รธแบบนี้เขาไม่ได้สร้างมาซึ่ง"
พวกเบลมมีลัอมเข้ามาใกล้ขึ้นแล้ว

"ระวัง!" คาลิปโซตะโกน

ลีโอหมุนรถมาใช้ที่ตักปิดเก้าอี้เหล็กตัดให้พ้นไปได้ แต่น่าเสียดาย
มันกลับเปิดช่องให้ตัวประหลาดพวกนั้นโจมตีอีกทางหนึ่ง นานนต์
ขว้างป้ายจราจรนั้นมาอย่างกับมันเป็นฉมวก เสาเหล็กแทงเข้าไปใน
ตีนตะขาบของรถตักและส่งไอน้ำกับน้ำมันพุ่งไปทุกทิศทุกทาง พาหนะ
หลบหนีของเราสั้นน้อยๆ ก่อนที่จะนิ่งสนิท

"เยี่ยม" คาลิปโซพูด "แล้วไงต่อ"

นี่คงเป็นจังหวะที่ดีหากพลังเทพของผมนจะคืนกลับมา ผมอาจ
พุ่งเข้าทำการรบ จับศัตรูโยนทิ้งอย่างกับเป็นตุ๊กตาผ้า แต่แทนที่
จะเป็นอย่างนั้นผมกลับรู้สึกเหมือนกระดูกละลายเป็นของเหลวและไหล
ลงไปอยู่ในร่องเท้า มือสั่นแรงเสียจนไม่รู้จะปลดคันธนูออกมาได้ไหม
ต่อให้พยายามแค่ไหนก็ตาม โอ้ย ไม่อยากจะคิดเลยว่าชีวิตอันเจิดจ้า
ของผมจะต้องมาจบลงแบบนี้ แบบที่โดนพวกคนไร้หัวแต่กลับมีมารยาท
ฆ่าตายในเขตมิดเวสต์ของอเมริกาเนี่ย!

นานนต์กระโดดขึ้นมาหน้ากระจกรถตัก ทำให้ผมต้องเห็น
วิวอุบาทว์ในรูจมูกของเธอ ลีโอพยายามจะยิงลูกไฟใส่เธออีก แต่รอบนี้

นาเนตต์เตรียมตัวมาดีแล้ว เธออำปากกลืนลูกไฟเข้าไปเลย แถมกลืนแล้วก็ไม่ได้มีท่าทีจะลำบากอะไรนอกจากแอบเรอออกมานิดๆ

"ไม่ต้องรู้สึกแย่นักหรอก ที่รักจ๋า" เธอบอกพวกเรา "ยังไงพวกเธอก็ไม่มีทางเข้าไปในถ้ำน้ำเงินได้อยู่แล้ว จักรพรรดิปกป้องมันไว้แน่นหนามาก! แต่ก็น่าเสียดายนะที่พวกเธอจะต้องตาย อีกแค่สามวันจะถึงพิธีตั้งชื่อแล้ว ทั้งที่เธอกับแม่สาวคนนั้นควรจะเป็นจุดเด่นในขบวนทาสของเขาแท้ๆ!"

ผมกำลังสยดสยองเกินจะวิเคราะห์คำพูดของเธอ แม่สาวคนนั้น... หมายถึงเม็กกี้เปล่า นอกจากนั้นผมได้ยินแต่คำว่า สีนํ้าเงิน...ตาย...ทาส ซึ่งในเวลานั้นเหมือนเป็นสามคำที่สรุปชีวิตของผมได้ดี

ผมรู้ว่าตอนนี้มันไม่มีหวัง แต่ผมก็ปลดคันธนูออกมาจากบ่าและเริ่มแกะห่อ ทันใดนั้นก็รู้สึกธนูปักอยู่ระหว่างตาสองข้างของนาเนตต์ เธอพยายามจะดูจนตาเหล่เลยทีเดียวนะ ก่อนที่จะผละไปด้านหลังและสลายกลายเป็นฝุ่นธุลี

ผมจ้องอาวุธที่ยังห่ออยู่ในผ้า คือผมก็เป็นนักธนูมือไวพอตัวนะ แต่ผมค่อนข้างแน่ใจว่าไม่ได้ยิงธนูตอคนนั่นเองแน่

เสียงผิวปากแหลมปัดดั่งขึ้นเรียกความสนใจของผม แล้วเมื่อมองไปที่กลางลานผมก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนหลังค่อมอยู่เหนือน้ำพุ เธออยู่ในชุดกางเกงยีนส์ติดกับเสื้อโค้ตฤดูหนาวสีเงิน คันธนูที่ทำจากไม้เบิร์ชสีขาวสะท้อนแสงวาววับอยู่ในมือ ที่หลังสะพายกระบอกจากหนังเต็มไปด้วยลูกธนู ผมใจขึ้นขึ้นมาทีเดียว นี่กว่านั้นคืออาร์เทมิสน้องสาวผมที่มาช่วยผมได้เสียที! แต่ไม่ใช่...ผู้หญิงคนนี้อายุน้อยกว่าๆ ก็น่าจะหกสิบเข้าไปแล้ว ผมสีเทาของเธอมันเป็นมวยเอาไว้อาร์เทมิสไม่มีวันปรากฏตัวในร่างแบบนี้หรอก

อาร์เทมิสไม่ค่อยยอมปรากฏตัวด้วยร่างที่อายุแก่กว่าสักยี่สิบ
จะด้วยเหตุผลอะไรนางก็ไม่เคยบอกผม ทั้งที่ผมบอกน้องมาตั้งไม่รู้
กี่ครั้งแล้วว่าความงามนั้นไร้กาลเวลา นิยายสารพัดชั้นทั้งหลายที่
โอลิมปัสก็พูดกันเป็นเสียงเดียวว่าอายุสี่พันปีเดี๋ยวนี้ก็เหมือนแค่
หนึ่งพันปี แต่นางก็ไม่ยอมฟังหรอก

หญิงผมเทาคนนั้นตะโกนขึ้น "หมอบเร็ว!"

จู่ๆ ก็มีหลุมกลมขนาดที่คนตกลงไปได้เกิดขึ้นบนพื้นยางมะตอย
รอบลานกว้าง แต่ละหลุมแหวกเปิดออกเหมือนรูรับแสงของกล้องถ่ายรูป
แล้วก็มีแท่นยิงอาวุธดีดขึ้นมา หน้าไม้กลมหมุนไปรอบและส่องแสงเลเซอร์
เล็งเป้ากวาดไปทั่วทุกทิศ

พวกเบลมมีไม่ได้พยายามจะหลบ พวกมันอาจไม่เข้าใจ หรือ
พวกมันคงรอให้ผู้หญิงผมเทาคนนั้นพูดว่า 'ขออนุญาตนะคะ' ละมั้ง

แต่ส่วนตัวผมแล้ว ไม่จำเป็นต้องเป็นเทพแห่งการยิงธนูก็รู้ว่า
จะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนี้ ผมพุ่งเข้ารวบตัวเพื่อนๆ เป็นครั้งที่สองของวัน
(ซึ่งเมื่อย้อนคิดไปอีกทีก็ต้องยอมรับว่ามั่นใจไม่ใช่เล่นๆ) เรากลิ้งลง
มาจากรถดักตอนที่หน้าไม้ นั้นยังกราดพร้อมทั้งเสียงเพียวๆ

กว่าผมจะกล้ำโง่หัวขึ้นอีกทีก็ไม่เหลืออะไรให้เห็นจากพวกเบลมมี
แล้ว นอกจากกองฝุ่นและเศษเสื้อผ้า

หญิงผมเทานั้นกระโดดลงมาจากบนน้ำพุ ดูจากอายุแล้วผมก็
กลัวอยู่ว่าเธอจะทำข้อเท้าตัวเองหัก แต่เธอก็ลงมายืนที่พื้นได้อย่าง
สง่างามก่อนที่จะเดินมาทางเรา คันธนูสะพายอยู่ข้างตัว

ใบหน้านั้นมีรอยยิ้มสลักทั่วไปหมด หนึ่งได้คางเริ่มหย่อนยาน
ใกล้จะเป็นเหนียง กระน้ำตาลกระจายอยู่ทั่วหลังมือ แต่ถึงอย่างนั้น
เธอก็มีกิริยาท่าทางเต็มไปด้วยความมั่นใจ เหมือนผู้หญิงที่ไม่จำเป็น

จะต้องพิสูจน์อะไรกับใครอีกแล้ว ดวงตาของเธอทอประกายเหมือนแสงจันทร์บนผืนน้ำ ผมรู้สึกคุ้นดวงตาคู่นั้นอย่างประหลาด

เธอมองหน้าผมนิ่งจนนับหนึ่งถึงห้าได้ ก่อนที่จะส่ายหน้าด้วยความประหลาดใจ "แสดงว่ามันจริงสินะ ท่านคืออะพอลโล"

น้ำเสียงของเธอไม่ใช่เสียงปกติที่ผมคุ้นเคยแบบ *โอ้โฮ! ว้าว! อะพอลโล!* เธอเรียกชื่อผมอย่างกับเธอเคยรู้จักผมมาก่อนจริงๆ

"ระ...เราเคยเจอกันด้วยเหรอ"

"จำฉันไม่ได้เหรอ" เธอตอบ "ไม่หรอก ก็ไม่น่าจะจำได้ เรียกฉันว่า เอ็มมีละกัน ส่วนพี่ที่ท่านเจอ นั่นคืออะกาเมธัส เขานำท่านมาถึงหน้าบ้านของเรา"

ชื่ออะกาเมธัสเป็นชื่อที่คุ้นหูจริงๆ แต่ก็เหมือนเดิม ผมนึกไม่ออกสมองมนุษย์ของผมเอาแต่ส่งข้อความหน่วยความจำเต็มออกมา ขอให้ผมลบความจำของประสบการณ์ไปสักสองสามศตวรรษก่อนจึงจะจำอะไรต่อได้

เอ็มมีหันไปมองลิโอ "แล้วนี่ทำไมถึงใส่แต่ชั้นใน"

ลิโอถอนใจ "เข้านี้ช่างยาวนานนัก *อาบัวลา (ย่า/ยาย)* แต่ขอบคุณที่มาช่วย ให้อุ่นยังหน้าไม้นั่นมันเจ๋งมาก"

"ขอบใจที่ชม..."

"จริงด้วย คุณอาจช่วยเราเรื่องกาลได้" ลิโอพูดต่อ "สภาพเธอไม่ค่อยดีเท่าไร"

เอ็มมีคุกเข่าข้างๆ คาลิปโซซึ่งสืดมืดเทาจนกลายเป็นปูนซีเมนต์ไปแล้ว ดวงตาของเธอปิดสนิท ลมหายใจขาดห้วง

"บาดเจ็บหนักมาก" เอ็มมีขมวดคิ้วเมื่อเพ่งดูหน้าของคาลิปโซ "เมื่อก็บอกว่าชื่อคาล?"

"คาลิปโซ" สีโอตอบ

"อ้อ" รอยย่นที่หว่างคิ้วของเอ็มมียิ่งเป็นรอยลึกขึ้นอีก "ถึงว่าหน้าเหมือนโซอี้มาก"

เหมือนมีมีดบิดอยู่กลางใจผม "โซอี้ไนท์เชด* เหรอ"

ในสภาพที่ใช้ชั้นสูงมาก คาลิปโซพิมพ์อะไรที่ผมฟังไม่ถนัด... อาจเป็นชื่อไนท์เชดก็ได้

โซอี้เป็นมือขวาของอาร์เทมิดสมาหลายร้อยปี เคยเป็นผู้นำของกลุ่มพรานของนาง เธอตายในสงครามเมื่อไม่กี่ปีก่อน ผมไม่รู้ว่าคาลิปโซกับโซอี้เคยเจอกันหรือเปล่า แต่ยังไงทั้งคู่ก็เป็นพี่น้องคนละแม่ เป็นลูกสาวของไททันแอตลาส ผมไม่เคยตั้งใจพิจารณาเลยว่าทั้งสองคนหน้าตาเหมือนกันแค่ไหน

ผมมองหน้าเอ็มมี "ถ้ารู้จักโซอี้ แสดงว่าเธอเป็นพรานคนหนึ่ง ของน้องสาวฉัน แต่จะเป็นได้ยังไง ก็เธอ..."

ผมเบรกดตัวเองไว้ก่อนที่จะหลุดปากว่า*แก่จะลงโลงอยู่แล้ว* เหล่าพรานแห่งอาร์เทมิดจะไม่แก่ไม่ตาย นอกเสียจากพวกนางจะตายในการต่อสู้ ด้วยังผู้หญิงคนนี้ก็เป็มนุชย์ ผมสัมผัสพลังชีวิตที่กำลังจางลงไปของเธอได้...มันเหมือนพลังชีวิตของผมอย่างน่าหดหู่ที่สุดไม่ได้เหมือนกับเหล่าชนที่เป็นอมตะทั้งหลายเลยแม้แต่น้อย ยากที่จะอธิบายว่าผมรู้ได้ยังไง แต่มันชัดเจนมากสำหรับผม...เหมือนที่ผมสามารถแยกความแตกต่างระหว่างโน้ตคู่ห้า** กับคู่ห้ากร่อน*** ได้

* โซอี้ไนท์เชด (Zoë Nightshade) ธิดาแห่งแอตลาสที่ถูกเนรเทศออกจากบ้านและเข้าร่วมกับเหล่าพรานแห่งอาร์เทมิดและกลายเป็นหัวหน้าหมู่ผู้ล่าที่คนหนึ่งของอาร์เทมิด

** โน้ตคู่ห้า (Perfect Fifth) คือการเล่นเสียงคู่ด้วยตัวโน้ตสองตัวที่ห่างกัน 5 ชั้น แต่ละชั้นมีความถี่คลื่นต่างกันเป็นระยะ 3:2 หรือใกล้เคียงพอตี เช่น จับคู่เสียง C (โด) กับ G (ซอล)

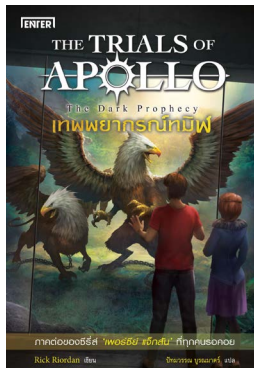
*** โน้ตคู่ห้ากร่อน (Diminished Fifth) คล้ายกับการเล่นคู่ห้า แต่จะกร่อนเสียงที่หามาถึงเสียง เช่น จับคู่เสียงโด C (โด) กับ F b (ฟา แฟลต)

เสียงไซเรนฉุกเฉินดังมาจากที่ไกลๆ ผมเพิ่งรู้ว่าเรากำลัง
ยืนคุยกันอยู่ในเขตมหันตภัยขนาดย่อม อีกไม่ช้าจะต้องมีมนุษย์หรือ
เบลมมีมาถึงแถวนี้อีกแน่

เอมมีตีดนิ้ว แท่นยิงหน้าไม้หดกลับเข้าไปในหลุมทั่วลานสาธารณะ
แล้วช่องเหล่านั้นก็ปิดลงอย่างกับไม่เคยมีอยู่มาก่อน

"เราต้องออกไปจากถนนตรงนี้" เอมมีพูด "มาเร็ว ฉันจะพาเข้าไป
ในเวย์สเดชั่น"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160622948.html>